

Krisztus szeretetében látni egymást

Bibliaolvasás: „Egy vesszőszál hajt ki Isai törzsökéről, és hajtás sarjad gyökereiből. Az ÚR lelke nyugszik rajta: a bölcsesség és értelem lelke, a tanács és hatalom lelke, az ÚR ismeretének és félelmének lelke. És gyönyörködik az ÚR félelmében, és nem szeme látása szerint ítél, és nem füle hallása szerint bíraskodik. Igazságosan ítél a gyöngék dolgában, és méltányosan bíraskodik a föld szegényei fölött. Megveri a földet szájának botjával, és ajka leheletével megöli a hitetlent. Derekát igazság fogja övezni, csípőjét pedig hűség. Akkor majd a farkas a báránnyal lakik, a párdúc a kecskegidával hever, a borjú, az oroszlánkölök és a hízott marha együtt lesznek, és egy kisgyermek őrzi azokat. A tehén és a medve legelni fog, kölykeik együtt hevernek, az oroszlán pedig szalmát eszik, mint az ökör. A kised a viperalyuknál játszadozik, és az alig elválasztott gyermek a mérgeskígyó lyuka felé nyújtogatja kezét. Nem ártanak és nem pusztítanak sehol szentségem hegyén, mert tele lesz a föld az ÚR ismeretével, ahogyan a tengert víz borítja. Azon a napon Isai gyökeréhez jönnek majd a népek, aki a népek zászlajaként áll, és nyugalomának helye dicsőséges lesz.” Ézsaiás 11: 1-10.

Ige: Némelyek, akik Júdeából jöttek le, így tanították a testvéreket:

- Ha nem metélkedtek körül Mózes rendtartása szerint, nem üdvözülhettek.

Amikor emiatt Pálnak és Barnabásnak nem kis ellentéte és vitája támadt velük, úgy határoztak, hogy ebben a kérdéses ügyben Pál és Barnabás és mások is közülük menjenek fel az apostolokhoz és a vénekhez Jeruzsálembe. Miután tehát a gyülekezet útjukra bocsátotta őket, ahogy átmentek Fönícián és Samárián, elbeszélték a pogányok megtérését, és nagy örömet szereztek minden testvérnek. Amikor megérkeztek Jeruzsálembe, a gyülekezet, az apostolok és a vének fogadták őket, ők pedig elbeszélték, miket tett velük Isten. Előálltak azonban néhányan, akik a farizeusok pártjából lettek hívökké, és azt mondták, hogy körül kell metélni azokat, és meg kell parancsolni nekik, hogy tartsák meg Mózes törvényét. Összegyűltek azért az apostolok és a vének, hogy megtárgyalják ezt az ügyet. Amikor nagy vita támadt, felkelt Péter, és azt mondta nekik:

- Testvéreim, férfiak, tudjátok, hogy Isten már régóta kiválasztott engem közületek, hogy a pogányok az én számból hallják az evangélium beszédét, és higgyenek. A szíveket ismerő Isten pedig bizonyosságot tett mellettük, mert nekik éppen úgy megadta a Szentlelket, mint ahogy nekünk is, és semmi különbséget nem tett közöttünk és közöttük, mert hit által tisztította meg a szívüket. Most azért miért kísértitek Istent, hogy a tanítványok nyakába olyan igát tegyetek, amelyet sem atyáink, sem mi nem tudunk elhordozni? Mert hisszük, hogy mi is az Úr Jézus Krisztus kegyelme által üdvözülünk, éppen úgy, mint ők.

Ekkor az egész gyűlés elcsendesedett, és meghallgatták Barnabást és Pált, amint elbeszélték, mennyi jelet és csodát tett Isten általuk a pogányok között. Miután elhallgattak, Jakab szólalt fel:

- Testvéreim, férfiak, hallgassatok meg engem! Simon elbeszélte, hogyan gondoskodott Isten először arról, hogy a pogányok közül népet szerezzen az ő nevének. Ezzel egyeznek a próféták mondásai, amint meg van írva: Ezután visszatérek, és felépítem Dávid leomlott sátorát, és annak omladékait is felépítem és helyreállítom, hogy a többi ember is keresse az Urat, és mindazok a pogányok, akiket az én nevemről neveznek. Így szól az Úr, aki megcselekszi mindazt, ami öröktől fogva ismert. Azért én úgy ítélem meg, hogy nem kell háborgatni azokat, akik a pogányok közül térnek meg Istenhez, hanem írjuk meg nekik, hogy tartózkodjanak a bálványok tisztátalanságaitól, a

paráznaságtól, a fulladt állattól és a vértől. Mert Mózesnek régi nemzedékek óta városenként megvannak a hirdetői, hiszen a zsinagógákban minden szombaton olvassák.

Akkor tetszett az apostoloknak és a véneknek az egész gyülekezettel együtt, hogy férfiakat válasszanak ki maguk közül, és elküldjék őket Antiókhíába Pállal és Barnabással: Júdást, akit Barsabbásnak hívtak, és Szilászt, akik vezetők voltak a testvérek között. Ezt írták saját kezükkel:

>>Az apostolok, a vének és a ti testvéreitek az Antiókhíában, Szíriában és Ciliciában levő pogányok közül való testvéreknek üdvözlésünket küldjük! Mivel azt hallottuk, hogy némelyek közülünk kimentek, és megháborítottak titeket beszédeikkel feldúlva lelketeket – ők tőlünk megbízást nem kaptak –, miután egy értelemre jutottunk, jónak láttuk, hogy férfiakat válasszunk ki, és elküldjük őket hozzátok szereteteinkkel, Barnabással és Pállal. Ezek olyan emberek, akik életüket tették kockára a mi Urunk Jézus Krisztus nevéért. Elküldtük tehát Júdást és Szilászt, akik élőszóval is tudtotokra adják ugyanezeket. Mert tetszett a Szentléleknek és nekünk, hogy ne tegyünk több terhet rátok ezeken a feltétlenül szükséges dolgokon fölül: hogy tartózkodjatok a bálványáldozati hústól, a vértől, a fulladt állattól és a paráznaságtól. Jól teszitek, ha ezektől őrizkedtek. Legyetek egészségben!”<< ApCsel 15: 1-29.

Szeretett testvéreim! Az elmúlt vasárnap arról hallottunk, hogy Krisztus Urunk troási gyülekezetében egy hajnalba nyúló istentiszteleten egy Eutikus nevű ifjú elaludt, kiesett az ablakból és három emeletet zuhant a mélybe. Eszméletlenül találtak rá. Pál magához ölelte és mindenkit megnyugtatott, hogy a lelke még benne van. Mire a kenyér megtörése következett Eutikus is magához tért.

Ennek a történetnek legnagyobb csodája nem a halál feletti győzelem volt, hanem ezt a győzelmet elősegítő békesség volt, ugyanis ez a gyülekezet megmaradt mindvégig a Krisztus nyugalmaiban. Nem tört ki pánik, nem kerítette őket hatalmába az egymás elleni vádaskodás, nem kerestek minden áron bűnbakot, hanem mindvégig a Pál által prédikált Krisztusra néztek, nem vették le róla a tekintetüket.

Emberölő ősi ellenségünk soha nem nyugszik abbéli tevékenységében, hogy viszályt támasztva embert ember ellen, testvért testvér ellen, bajtársat a bajtársa ellen, embert önmagas ellen és embert Isten ellen fordítson. A viszály ürügye és oka bármi lehet. Láttuk, hogy Eutikus esetében a felelősségre hívás lett volna, az egymás ellen való vádaskodás.

Az ékverés, a meghasonlás és megkülönböztetés forrása tehát bármi lehet így az Isten szavának tulajdonított Szentírás is. Hány részre szakadt kétezer év alatt a keresztyénség, látszólag pusztán annak okán, hogy ki hogyan akart érvényt szerezni az Isten Bibliában lévő szavának?

Így történt ez a jeruzsálemi keresztyének közt is, az ördög az Igét idézve karta a hívőket egymás ellen fordítani. Egyesek a zsidó hagyományokba gyökerezett keresztyének közül az Isten Mózes által szóló igéit úgy értelmezték, hogy a körülmetélés parancsát ki kell terjeszteni a pogányságra is, különben nem üdvözülnek. Az apostolok, akik vér szerint maguk is izraeliták voltak az Isten beszédére hivatkozva a Szentlélek vezetését abban látták, hogy a kegyelem és az üdvösség nincs hozzákötve a körülmetélkedés parancsához, tehát a zsidó szokásokat és szertartásokat nem kell a pogányokból lett hívőkre kényszeríteni.

Nehéz feladat, sőt sokszor lehetetlen küldetés a Krisztus Lelkével bíraskodni, szerinte való ítéletet hozni, jó döntésekkel az ördög csapdáit kikerülve sziklaszilárd talajra lépni. Szentlélekről tudjuk, hogy ő a Krisztus lelke, a hitvallás szerint az Atya és a Fiú Isten lelke. Az Úr Lelke pedig „a bölcsesség és értelem lelke, a tanács és hatalom lelke, az ÚR ismeretének és félelmének lelke. Kiben ez a Lélek él, gyönyörködik az ÚR félelmében, és nem szeme látása

szerint ítél, és nem füle hallása szerint bíraskodik. Igazságosan ítél a gyöngék dolgában, és méltányosan bíraskodik a föld szegényei fölött. Megveri a földet szájának botjával, és ajka leheletével megöli a hitetlent. Derekát igazság övezni, csípőjét pedig hűség.”

Lukács tanúságtétele szerint az apostolokban Istennek ez a Szentlelke nyugodott meg, az ő életüket a minden hazugságtól és sötétségtől mentes Szentlélek tanácsolta, vezette és pásztorolta. Éppen ezért ők életük mindennél fontosabb kötelességüknek és feladatuknak azt tartották, hogy tusakodva, böjtölve és imádkozva keressék és megtalálják a Szentlélek által kijelölt keskeny, de egyedül igaz ösvényét. Egyedül Szentlélek tud átvezetni bennünket a Sátán aknamezején, mert bárki és bármi más csak a halál csapdájába csal.

Az Úr Lelke tehát a bölcsességnek, az értelemnek, a tanácsnak, hatalomnak, az ÚR ismeretének és félelmének lelke (Ézsaiás 11: 1-2). Továbbá a szabadság Lelke, a fiúság, lelke, az igazság, az igaz tudomány, a józanság, mértékletesség, az irgalom, a könyörületesség, a szelídség, az alázatosság, a szeretet Lelke, egy szóval az isteni élet Lelke. Akiben tehát az Úr Lelke van, akit Szentlélek vezérel, tart és őriz meg lehetetlen, hogy fogyatékosan, a mennyei dimenziót elveszítve csak a szemének, a fülének, a saját értelmére támaszkodva hozza meg döntéseit, jelentse ki ítéleteit, mondja ki romboló-pusztító visszavonhatatlan szavait. Ha a pillanat hevében rosszul is dönt, bűnbánatban leleplezi önmagát, a világosságra megy, megfürdik az Isten beszédében (1Ján 3:3) és Istenhez kegyelemért kiált, és soha nem fogja jónak mondani a gonoszt, igaznak a hamist, áldottnak azt, ami átkozott, életnek azt, ami halál.

Milyen tehát a Szentlélek által vezérelt ember? Ézsaiás ezt profétálta felőle:

„És gyönyörködik az ÚR félelmében, és nem szeme látása szerint ítél, és nem füle hallása szerint bíraskodik. Igazságosan ítél a gyöngék dolgában, és méltányosan bíraskodik a föld szegényei fölött. Megveri a földet szájának botjával, és ajka leheletével megöli a hitetlent. Derekát igazság fogja övezni, csípőjét pedig hűség. Akkor majd a farkas a báránnyal lakik, a párduc a kecskegidával hever, a borjú, az oroszlánköllyök és a hízott marha együtt lesznek, és egy kisgyermek őrzi azokat. A tehén és a medve legelni fog, kölykeik együtt hevernek, az oroszlán pedig szalmát eszik, mint az ökör.”

Gyönyörködik az ÚR félelmében. Hogyan teszi ezt? Egyszerű, gyönyörködik az Isten minden egyes Igéjében, abból csak egyet is, a legapróbb morzsát sem engedi a földre esni, együtt és mindent megragad és igyekszik szem előtt tartani. Ezt nevezik holisztikus szemléletnek, amikor mindent a mindennel való összefüggésében igyekszik megragadni, látni és rejtett, de valóságos isteni bölcsességgel dönteni és cselekedni.

Nem pusztán az érzékszerveinek, a szeme látásának megfelelően ítél, és nem füle hallása szerint bíraskodik. Számol tehát azzal, amit lát és hall, de ennek eredményét egy nagyobb isteni összefüggésrendszerbe építi bele, az Isten tervére, akaratára és céljára kérdez rá, könyörgésben kiált az Úr válaszáért és vezetéséért.

Döntéseinek egyik vezérelve az igazságosság és méltányosság, melyek számára nem egy eszme, vagy eszmény, hanem a halálból feltámadt és az Atya Isten jobbán uralkodó Jézus Krisztus. Ő tehát a Krisztus örökkévaló uralmában akar cselekedni, ez embernek lehetetlen, de az Úr Lelke által mégis lehetséges.

Azt kérdezzük tehát, hogy mikor tudunk végre a Krisztus szeretetével viszonyulni egymáshoz, nézni és látni egymást? Mikor mondunk le végre a magunk igazáról, hogy Krisztust után vágyakozva az Isten igazságát érvényesítsük? Mikor nem oszthat meg és nem ugraszthat végre egymás ellen az ördög? Érsük meg, hogy Isten Krisztusban mindent egységbe szerkesztett és csak Krisztusban leszünk egyek, csak ebben az egybeszerkesztett egységben üdvözülhetünk, ezért csak Krisztushoz ragaszkodjunk! A kérdésre tehát az igei válasz a következő: Akkor leszünk krisztusiak, ha Szentlélek tölt be és vezet bennünket!

Akit Isten Szentlelke vezérel úgy cselekszi és szólja az Isten Igéjét, hogy aki halottként hallja életre kel a koporsójában, aki farkasként hallja, örökre elmegy az étvágya a bárányhúsrá, ha párducként hallja, többé soha nem feni fogát a kecskegidára, ha pedig oroszlánként hallja, akkor többé nem lesz orvvadász, hanem szívesen akar együtt legelészni a borjúval és a nyájjal, akkor az ökör jászlából eszik ember keze és verítéke munkája által készített takarmányt. Ha pedig medveként hallja, akkor a tehénnel együtt legel. Aki viszont hitetlenségében megkeményíti a szívét az Isten és az szent Fia és anyaszentegyháza, ez szóval az Isten élő Krisztusa ellen, azt a kárhozatos halállal veszíti el ugyanaz az Ige, ami mást megöl és megelevenít, sőt újjáteremtve átváltoztat.

Mennyire mélységesen elszomorító, ha valaki, aki magát keresztyénnek is mondja pusztán az előítéletei titkos koncepciók pereiben kidolgozott kárhoztató ítéletei szerint gondolkodik, „él” és cselekszik. Ne gondoljuk, hogy csak a világhatalmi szereplők képesek a maguk koncepciók pereiben ártatlanokat meghurcolni, őt megillető jogvédelem, igaz tárgyalás hiányában kárhoztató ítéletet hozni és halálos ítéletet elrendelni. Nem, mert mindenki van egy ilyen gonosz bírói testület. Gondoljon most ki-ki önmagára. Hány ember van az életében vagy éppenséggel a pillanatnyi látószögében, akit eleve megvet, pedig semmi ismerete, vagy csak foszlányos és ködös ismerete van felőle. Az általunk így eleve megvetett ember, bármit tesz, annak még a szándéka is csak gonosz lehet. Aki pedig erre a következtetésre jut, máris valamifajta ál messiássá nevezi ki magát, és nagy dirrel-durral elindul leszámolni az általa gonosznak vélt gonosszal.

Gondoljuk végi, hogy mi lett volna akkor, ha azon a jeruzsálemi zsinaton azok győzedelmeskedhettek volna, akik azt követelték, hogy a pogányokból lett hívőket előbb zsidóvá, majd csak utána kell keresztyénekké tenni? Akarták mindezt annak ellenére, hogy tudniuk kellett, hogy Isten Krisztusban mindet egybeszerkesztett és lerontott minden választófalat, ami elválasztott embert Istentől és testvért a testvértől, hívő pogányt a hívő zsidótól, a pogány pogányt pedig a pogány zsidótól. Tudniuk kellett, hogy zsidó és nem zsidó csak együtt üdvözülhetnek, külön-külön pedig semmi esélyük!

Mert mi is volt e szépen felépített és csábítóan hangzóan kialakított csapda mögött? A válasz nagyon primitív: A pogányság iránti megvető gyűlölet és ördögi előítéletek és hamisságok ezernyi seregei. Ezek a farizeusi kovással megfertőzött és beszennyezett zsidók nem tudtak megválni a vérükben és a génjeikben lévő haragtól és gyűlölettől, amit a pogányokkal szemben tápláltak, akiktől úgy mond a történelem során bántásokat kellett őseiknek elszenvedniük, másfelől pedig hozzájuk képest műveletlenek, írástudatlanok és ostobák, mondjuk ki alsóbbrendűek, talán nem is emberek. Ők tehát nem akartak ilyen lényekkel összevegyülni! Azt mondták, előbb legyenek olyanok, mint mi vagyunk, utána, esetleg, talán (...)! Vajon akkor Szentlélek munkálkodhatott volna, és lett volna olyan „globális” misszió, ami az első század véére az egész római birodalmat áthatotta? No-ná, hogy nem!

Ezek a farizeusi zsidók múltbéli bibliai tényeket állítottak szembe az élet Jelke által jelenben történő valóságos és igaz isteni tényeivel. Élő tevékenyen kibontakozó tény, - megtért pogányok ezreit és tízezreit - a Biblia holt tényeivel szemben. Vagy fordítva: Halott, pót cselekedeteket a Szentírás élő és hathatós kibontakoztatásával. Akkor és ott az élet azt igazolta, hogy a pogányok a kegyelemből és hit által megtérnek, az Ige által megszentelődnek, betöltekeznek Szentlélekkel és nagy szeretettel rajonganak Krisztusért, minden zsidó ceremónia nélkül. Olyan szabadság, öröm, szeretet és élet van bennük, amit sok zsidó csak irigyel. Ezt az életet rombolták volna le a Biblia halott, azaz a múltra érvényes tényeivel. Ők nem értették, hogy Szentlélek igazságban és szentségben uralkodik és nem az ezektől elszakított halott cselekedetekben. Nem a hústesten kell jeleket vésni, például a körülmetélkedéssel, hanem

a szívet kell körülmetélni, amihez ember nem férhet hozzá, csak a Szentlélek. A testnek kell követnie az igazságot, és pedig mindenben, nem pedig az Igazságnak a testet! Az keresztkedjen tehát meg aki kegyelmet talált és hitre jutott. Ne hazudjunk a szívünknek, se az Úrnak! Ne csaljuk meg magunkat se a Szentlelket (Apcs 5:3)! Szóljon hát a szív teljességéből a száj (Máté 12:34), mégpedig olyan bűnvallást, ami olthatatlan Krisztus vágy és olyan hitvallást, ami egyben igazság és élet! Legyen az újjászületett ember szíve gondolta igazság és élet (Róm 9:1; 1Kor 9-17; Ef 4:15), nem pedig hamisság és gonosz (1Móz 8:21)! Azon keresztyén hívőn legyen látható a külső jel, aki a szívében már az Úré! Bárcsak mindenkor úgy szólhatnánk igazságot az élő Isten előtt, hogy Urunk a saját beszédünkből megítélve (Luk 19:22) az Ő kegyelméből igaznak nyilvánítson!

Továbbá nem elég az igaz volthoz csupán egy külső jel, mint amilyen a körülmetélés, vagy egy nyakunkban hordott feszület, vagy egy vallásos élmény, hanem a megszentelődés útján, a próbákat kiálló, azokban megerősödő igaz embernek sok jó gyümölcscsel kell igazolnia azt, hogy keresztyén hívőként ő bizony az Úr Isten jó fája (Máté 7:16 és 20).

Végül de nem utoljára, magának az Úrnak kell kimondania a kegyelmet talált bűnös felett: „Enyém vagy (Én 5:19; Ézs 43:1)! Még ma együtt leszünk a paradicsomban (Luk 23:43)!” Mindez alázatosságra és őszinte önvizsgálatra szólít. Ajánljuk hát az Úrnak magunkat! Ámen.